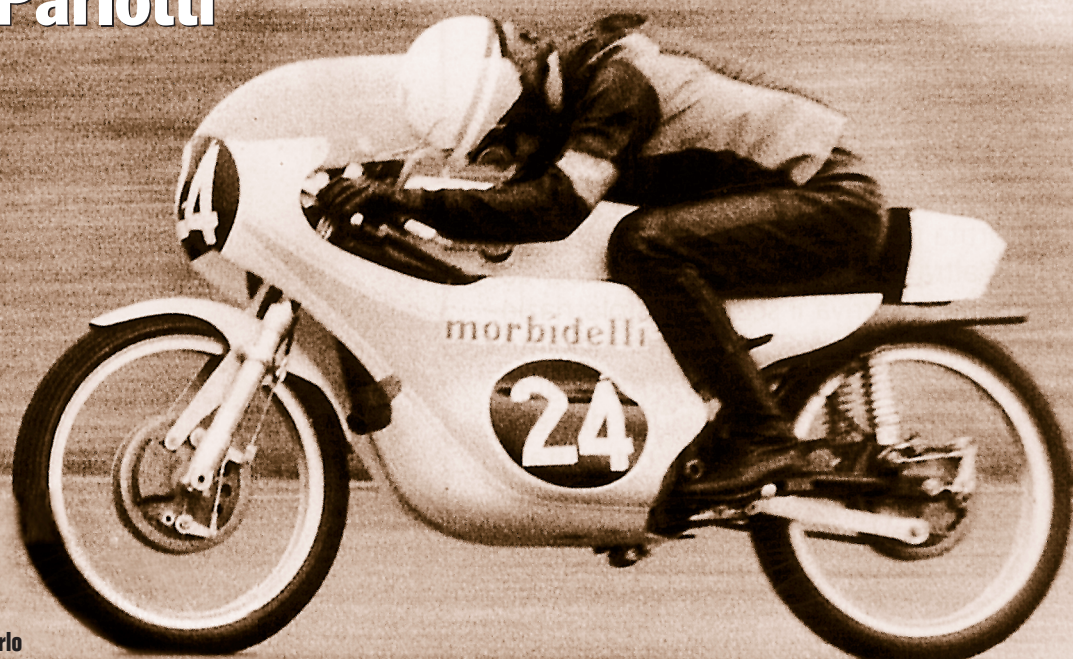

Gilberto Parlotti

78

Jedno vrijeme Parlotti je vozio dvije klase i to Morbidelli 50 i 125 ccm pa je tako bio i svojevrsni probni vozač kojeg je Giancarlo Morbidelli izuzetno cijenio

Lutalica sitnog stasa

U ovom broju nastavit ćemo seriju kratkih napisa o pilotima koji su obilježili motociklističku povijest, a kojih više nema među nama. Štoviše, oni su svoj entuzijazam i ljubav prema moto sportu platili najvišom mogućom cijenom, vlastitim životom, pa je stoga barem maleni osvrt na njihov sportski život naša dužnost. Jedan od takvih nesretnih vozača izuzetnih kvaliteta bio je Gilberto Parlotti. Bio je to "susjed" iz Trsta, koji je vrlo dobro poznao našu zemlju i često u njoj gostovao kao vozač. No, ne samo to: on je bio i tvornički vozač slovenske tvornice Tomos s kojom je osvojio talijansko nacionalno prvenstvo. To nikako nije zanemariv rezultat jer znamo da Italija naprosto "vrvi" izvrsnim vozačima i mnoštvom kvalitetnih i konkurentnih motora.

Jedan od onih velikih talenta koje sreća nikad nije htjela je i naš "susjed" iz Trsta koji je životom platio ljubav prema brzini

Gilberto Parlotti je bio polivalentan vozač velikih kvaliteta i tehničkih mogućnosti, a njegova fizička konstitucija i težina od samo 55 kg bile su idealne za ovu vrstu sporta. Ovaj vrstan pilot jednako je dobro upravljao motociklom od 500 ccm kao i onima od manjeg obujma - 350, 250 ili 125 i 50 ccm - gdje je i bio respektabilna vrijednost. Parlotti je vozio sve motore onoga doba: Morini 250, Aermacchi 125 Aletta, Ducati 125, 250, 350, 500, Tomos 50, Derbi 50, Morbidelli 50, Benelli 350, Yamaha 250, .. itd. Mnogi su motocikli prošli kroz njegove ruke. Međutim, posljednja i možda najbolja ponuda bila je ona Giancarla Morbidellija, čuvenog konstruktora kasnije slavni trkačkih

motocikala 50, 125 i 250 ccm. Naime, godine 1971. i 1972. Parlotti postaje tvorničkim vozačem tvrtke Morbidelli, iznenadivši tadašnje svjetske prvake pobjedama na raznim pistama diljem svijeta. Posebno je, što je zanimljivo, Parlotti volio dolaziti u naše krajeve: često je vozio na opatijskoj Preluci, pa u slovenskoj Škofjoj Loki i Kamniku te - nećete vjerovati - u Zenici gdje su se vozile pozivne utrke za novčane nagrade. Nekoliko njegovih dobrih prijatelja poput Fulvia Sponze i njegove braće pomagali su Gilbertu u pripremanju motora. Iako nije osvojio niti jedno svjetsko prvenstvo u klasi 50 ccm bio je jednako dobar kao i veliki Angelo Nieto, a u klasi 125 ccm borio se s

Parlotti na Španjolskom Derbijevom 2T 50-aku. Zanimljivost je kako su motocikl i Parlotti zajedno težili 98 kg!

Izuzetno dobro je Gilberto Parlotti vozio po kiši, što mnogim vozačima nije baš "pri srcu". Ova gotovo umjetnička fotografija snimljena je 1971 g. na nacionalnom prvenstvu u Riccioneu kada je vozio Yamahu 250 ccm

Čarobnjak dvotaktnih motora

Gilberto Parlotti tri je puta osvajao je Nacionalno prvenstvo Italije u klasi 50 i 125 ccm. Dvotaktni motori su mu izuzetno dobro "ležali", tako da je upravo '71-'72 godine - poslije brojnih teških sezona - bio ozbiljan kandidat za prvaka svijeta.

Zanimljivo je i to da je Parlotti u svakoj klasi u kojoj se našao odmah postao i favorit, no - baš kao ni njegovog sunarodnjaka Renza Pasollinija - sreća jednostavno nije htjela. Česte promjene momčadi i motora uzrokovala su i mnogobrojne probleme, osobito tehničke prirode, tako da su se često događali čak i banalni kvarovi, odustajanja i padovi. Nekoliko puta u životu Parlotti je padao sa ozbiljnim posljedicama kao što je to bio slučaj i 1958. kada je kao 19 godišnji mladić, uz podršku obitelji i prijatelja, po prvi puta izašao na nacionalne piste širom Italije.

Posljednja slika Gilberta Parlottija 9. lipnja 1972. na startu njegove zadnje utrke na otoku Man

Parlotti je bio čest gost Preluka. Ovdje je u društvu Paola Benellija prije starta 1969 godine

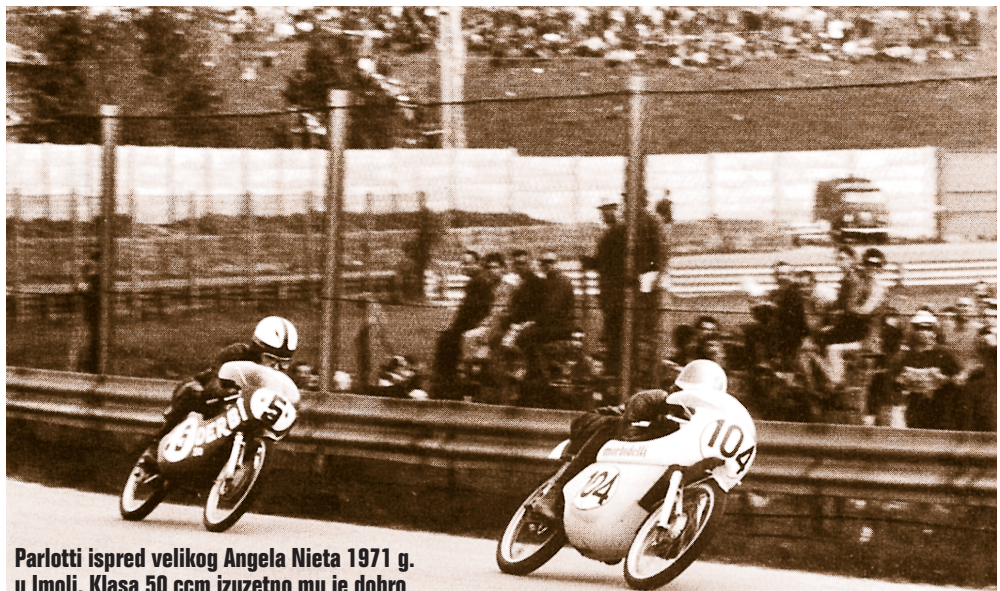
Dieterom Braunom. Imao je sve preduvjete da napokon s Morbidellijem i osvoji svjetsku krunu, no sudbina se ispriječila na tom putu. Posljednja fotografija Gilberta Parlottija snimljena je i posljednjeg dana njegova života: dana 9. lipnja 1972. na otoku Man. Iako je utrka počela po suhom vremenu na nekim mjestima ipak je padala kiša. Izuzetno duga staza - ustvari prometnica - bila je tragična za ovog izuzetnog pilota. Poskliznuvši se na bijelu crtu koja dijeli lijevu od desne strane kolnika teško je pao. Na nesreću, na tom dijelu staze nikoga nije bilo da mu priskoči u pomoć i tako je ugasila Parlottijeva zvižda.

No, u rodnom gradu ostao je mnogima u sjećanju kao pilot velikog kalibra i svi su još i danas ponosni na svog nekadašnjeg susjeda ili kako su ga od milja zvali prijatelji malenog "Gilbu". 1994 gradski oci Trsta prisjetili su se

svog sugrađana te u njegovu čast nazvali jednu ulicu njegovim imenom. Lijepa gesta kao svojevrсно priznanje za njegovu tešku, mučnu i nesretnu karijeru koja je isto tako mogla biti sretna i

sajna jer on je za to imao sposobnosti i kapaciteta. No, bilo kako bilo, lijepo se sjetiti jednog vrsnog pilota i 30 godina nakon njegove pogibije. ✓

Miro Barić

Parlotti ispred velikog Angela Nieta 1971 g. u Imoli. Klasa 50 ccm izuzetno mu je dobro pristajala zbog njegove minijaturne tjelesne konstitucije

Slika iz mladenačkih dana, 1964 g., kada je tek počinjao svoju karijeru s tada brilijantnim Morinijem 250 ccm

Jednako dobro Parlotti se snalazio i na 4T motorima. Na slici ga vidimo na prvom dvo cilindričnom Ducatiju 500 kojeg vozi 1971 g. na GP Španjolske

